treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 446 | Barcelona, 19 de juliol de 1976 | Preu, 10 pessetes

L'AMNISTIA HA DE SER TOTAL

La rapidesa amb què corren els esdeveniments i es desgasten homes i governs del règim és visible a propòsit de la recent "amnistia" anunciada pel govern Suárez. Una mida que hagués estat saludada favorablement quan va pujar el primer govern del rei, ha estat rebuda amb general fredor, si no amb hostilitat.

*El setembre passat, una mida així podia interpretar-se com un primer pas cap a l'amnistia real i la reconciliació. Avui, deu mesos després de la mort de Franco, és un exemple més de la frustració permanent en què vivim. El què fa deu mesos podia aparèixer com un signe de la iniciativa del rei cap a una nova convivència, apareix avui com una retirada tàctica, sense convicció, per apaivagar el clam irresistible d'*AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS *que s'alça de tot Espanya. La iniciativa, en aquest cas, és de l'oposició democràtica, que ha obtingut un gran èxit amb la seva campanya per l'amnistia, en particular amb la* Setmana *del 5 a l'11 de juliol.*

L'"amnistia" promesa pel govern, què serà? En primer lloc, caldrà veure si serà amnistia o simple indult. No és la primera vegada que, des de 1939, s'anuncia l'amnistia i es dóna un simple rebaixament de penes. En segon lloc, només és aplicable "a delictes i faltes de motivació política o d'opinió tipificats en el Codi Penal". *En quedaran exclosos, presumiblement, els qui hagin estat jutjats per altres jurisdiccions, com els incursos en el Codi de Justícia Militar, entre els quals destaquen els oficials de la U.M.D., homes sense altre "delicte" que el d'haver defensat idees democràtiques avui proclamades des del govern. En tercer lloc, exclou els "terroristes", amb tota l'amplària que es dóna al terme sota aquest règim.*

En suma, tot i que es tracta d'un pas endavant que permetrà a molts antifranquistes sortir al carrer, pot dir-se des d'ara que l'anunci del govern és absolutament decepcionant.

La incapacitat del govern per establir l'autèntica "reconciliación nacional" de què parla la seva declaració és evident. Si els "terroristes" no mereixen la cancel.lació de penes, tampoc no la mereixen -i amb molt més raó-

(passa a la pàg. 2)

EDITORIAL: EL REFORMISME VERBAL D'UN RÈGIM EN RETIRADA

LLENGUATGE DIFERENT, VAGUES PROMETENCES, PERÒ CAP PAS REAL. CAP A LA RECONCILIACIÓ I LA DEMOCRÀCIA.

EL GOVERN MÉS FEBLE DE LA DICTADURA, QUE S'ESGOTARÀ DE PRESSA.

LA LLUITA UNIDA EL POT FER CAURE FÀCILMENT

La declaració programàtica del govern Suárez, en una primera lectura, es distingeix per la novetat del llenguatge, que s'adapta al clima de liquidació del franquisme i als vents democràtics que bufen.

Però una lectura més atenta produeix una certa irritació, perquè ho promet tot o gairebé tot (democràcia, pluralisme, amnistia, acabament de la crisi econòmica, etc.) d'una manera totalment imprecisa i, sobre tot, sense abordar seriosament ni una sola de les condicions polítiques necessàries per iniciar de debò una nova etapa.

El text no seria tan irritant si fos la declaració d'un govern franquista qualsevol. Estem acostumats, fa 40 anys, a tota mena d'irresponsables promeses demagògiques des del poder. Ara bé, aquest no és un govern franquista qualsevol, sinó el govern resultant d'una iniciativa del rei en què aquest ha posat en joc el seu prestigi de cara a un canvi democràtic. Es un govern, per tant, al qual cal exigir més.

Pot donar aquest govern tot el que promet? Si el programa està ple de belles paraules, quins són els fets del nou govern? Les prohibicions d'actes i de reunions es multipliquen (recordem només la reunió d'instàncies unitàries recentment impedida a Madrid). La força pública continua reprimint amb duresa. El policia reconegudament culpable de la mort de Teófilo del Valle, d'Elda, ha estat absolt, i els elements armats de la ultradreta continuen assassinant impunement, com en el cas de Begoña Menchaca a Santurce. El govern, d'altra banda, ha hagut d'acceptar un nou compromís amb el búnker: les Corts han imposat retalls antidemocràtics en la reforma del Codi Penal.

Es clar que el govern té encara pocs dies de vida i no es poden treure con-

(passa a la pàg. 2)

Begoña Menchaca assassinada a Santurce

EDITORIAL...

(ve de la pàg. 1)

clusions definitives de la seva actitud. Però també és evident que l'equip ministerial no ofereix garanties.

En aquest marc no tenen sentit les crides a la col.laboració. Per tal que tothom pugui col.laborar amb aquest o qualsevol govern, cal una garantia ben senzilla: obrir un període constituent per liquidar les lleis i institucions dictatorials, del qual es faci responsable un govern provisional de reconciliació que pugui reunir homes representatius de totes les tendències, incloses les reformistes avui al poder. I el millor preàmbul d'això seria una amnistia total sense exclusions, que fos un signe inequívoc de reconciliació.

En comptes de tot això, el règim continua oferint al poble i a l'oposició democràtica uns pactes lleonins, que equivaldrien, si fossin acceptats, a lliurar-se lligats de peus i mans als qui manen, a acceptar la seva iniciativa, els seus ritmes i la seva impotència davant del pes mort del passat franquista. Seria un suïcidi polític.

Per a nosaltres catalans, a més, és reveladora la manera irrisòria de plantejar el tema de les autonomies.

Darrera de tots aquests problemes hi ha l'econòmic. Es promet reactivació i lluita contra la inflació. Ara bé, sense un compromís polític seriós, que permeti la participació real de tots els sectors socials del país, no és possible abordar amb efectivitat la solució de la crisi econòmica. La situació és tan dramàtica que només és possible de sortir-ne a partir d'un clima de confiança. Aquest és el sentit del "pacte polític" que avui ja no propugnem només l'esquerra -enfront del "pacte social" ofert pel reformisme-, sinó fins i tot homes de la burgesia tan destacats com Pere Duran i Farell. El poble s'ha tornat escèptic i desconfiat després de tants anys d'estafa i mentida sistemàtiques; vol fets i no paraules. Establir el clima mínim de col.laboració constructiva de totes les classes i capes socials no serà gens senzill. Però és ben clar per on comença: per la instauració de la DEMOCRACIA POLITICA, i de la democràcia política sense exclusions, de la qual la classe obrera, els treballadors -que són qui han d'aportar l'esforç econòmic decisiu- no se sentin exclosos. I això vol dir: llibertat sindical completa, dret de vaga i dret a l'existència de tots els partits obrers, entre els quals es compta destacadament el partit comunista.

El comentari no seria complet si no afegíssim que aquest govern és el més feble de la dictadura. La premsa l'ha ridiculitzat, l'ha titllat de govern Berenguer o Aznar; homes com Fraga i Areilza s'hi han girat d'esquena. La declaració programàtica renuncia ja a la reforma sindical prevista i fa el silenci sobre el referèndum i la qüestió comunista. Ja el govern Arias-Fraga havia hagut de renunciar a les eleccions municipals. Tot això prova que el reformisme s'esgota amb gran rapidesa i que és possible de fer-lo retrocedir encara i derrotar-lo, fins a imposar la ruptura pactada.

Es així, doncs, que avui és més que mai necessària la unitat de tota l'oposició, així com l'esforç per guanyar homes desenganyats del reformisme. La unitat, juntament amb l'acció de masses, en una actitud ofensiva per part de les forces democràtiques, precipitaran l'alliberament de tots els presos, el retorn de tots els exiliats i la vinguda de la democràcia. Aquesta ha de ser avui la preocupació de tot demòcrata davant del nou govern.

L'AMNISTIA...

ve de la pàg. 1)

els assassins de Montejurra, Vitòria, Galdàcano, Santurce, Elda, etc., ni els guàrdies civils i policies que han amenaçat o posat en perill la vida i la integritat física de centenars d'homes i dones en el curs de manifestacions pacífiques, d'interrogatoris, tortures i altres ocasions.

Per a l'oposició democràtica no es tracta de "girar la truita" per començar a perseguir els culpables d'aquest altre terrorisme. Es tracta d'oblidar-ho tot i començar de nou. La solució és més humana i més factible. El règim, en canvi, ens col.loca en un pendent que, lògicament, hauria de dur al canvi de la truita i a les ulteriors represàlies del terrorisme d'estat. Aquesta no és una via de reconciliació, i nosaltres la rebutgem.

L'única via de sortida és, clarament, l'AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS. *No pararem fins aconseguir-la, fins arrencar de les presons tots els presos antifranquistes, inclosos els de la UMD i els acusats de terrorisme.*

I, mentrestant, continuarem fent tota la pressió possible perquè es materialitzi aviat la promesa del govern. Els presos han de passar l'estiu en llibertat! *I organitzarem a tot arreu la seva rebuda massiva quan siguin alliberats. En cap cas no abandonarem la vigilància.*

tribuna del lector

DICTADURA DEL PROLETARIAT

A propòsit de la dictadura del proletariat voldria dir que els companys Serrallonga i Alsina obliden una qüestió que em sembla essencial: La dictadura del proletariat no ha estat res més que una fórmula, ja que el que ha estat aplicat als països socialistes és la *dictadura del partit* que, en certs moments, ha *encarnat* el proletariat i en altres no. El perill el va intuir Rosa Luxemburg ja l'any 1903, polemitzant amb Lenin. En realitat la divergència tenia l'origen en el concepte del paper del Partit. *Paper dominant? o paper dirigent?*, o bé *paper orientador?* Ja en el seu treball *"Nuevos enfoques..."*, el company Santiago Carrillo abordà aquest problema. Si el Partit Comunista es creu *dominant* confon la dictadura que ell exerceix amb la del proletariat. En la nostra època, ateses les mutacions produïdes en la composició de les classes i capes socials, la immensa majoria interessada en el socialisme la componen forces del treball i la cultura que no poden exercir el seu predomini *únicament* a través del PC. Per això és correcte preconitzar el *socialisme pluralista*, concepte que no té sentit a la URSS al cap de mig segle de poder del PCUS, però sí a l'occident en el seu actual nivell econòmic, cultural i polític.

De la formulació *partit dominant* deriva, al meu entendre, el concepte de dictadura del proletariat mal aplicada. Es hora que ens deslliurem de fórmules que durant molts anys hem repetit sense esbrinar-ne el significat i sense posar-les al dia. No es tracta de renunciar al concepte dictadura del proletariat per raons tàctiques, sinó perquè, senzillament, ha estat mal aplicat i avui no correspon a la naturalesa de poder que han d'exercir les forces del treball i la cultura, un poder que no poden monopolitzar els partits comunistes, el PSUC en el nostre cas. A l'únic que aspirem és a ésser-ne la *força orientadora* i aquest paper l'hem de guanyar amb l'elaboració de la consigna justa en cada moment donat, i predicant amb l'exemple.

NÚRIA PLA

XIRINACS I LA MINI-AMNISTIA

Un dels nostres redactors va tenir ocasió de veure davant de la Model un dibuix enviat per Xirinacs a una popular revista còmica. S'hi veuen uns manifestants amb una pancarta que diu:

"TAMBÉ VOLEM L'AMNISTIA
-PER ALS RESPONSABLES DE LES MORTS D'ELDA, DE VITORIA, DE GALDACANO, DE MONTEJURRA, DE SANTURCE, EN LES COMISSARIES, EN ELS CONTROLS DE CARRETERA, PER CONDEMNES SENSE PROVES;
-PER ALS RESPONSABLES D'ATEMPTAR CONTRA LA INTEGRITAT FISICA EN LES MANIFESTACIONS PACIFIQUES, EN LES VAGUES I MARXES PACIFIQUES, EN LA TORTURA POLICIAL I DE PRESO, ETC."

ASSEMBLEA GENERAL DE COMISSIONS OBRERES DE L'ESTAT ESPANYOL

Fou un esdeveniment d'extraordinària importància i significació. Diumenge, dia 11, més de 600 delegats de Comissions Obreres de tot l'Estat espanyol celebraren la primera Assemblea General de CC.OO. Com algú va dir en el transcurs de la reunió, "ací estan presents el 80 per cent dels homes que han constituït l'avantguarda del moviment obrer sota el franquisme". I era veritat. Al costat dels molts líders joves nascuts a les darreres lluites, hi eren els noms històrics de les CC.OO.: Marcelino Camacho, Julián Ariza, Nicolás Sartorius, Cipriano García, López Bulla, Acosta, García Salve, Zamora i quasi tots els del procés 1.001, els líders de la Bazan del Ferrol, els metal.lúrgics del País Basc, els miners d'Astúries, els homes del nou moviment obrer de Castella, els camperols d'Andalusia, representants -que causaren una impressió sobresortint- del proletariat canari, delegats del País Valencià,el gruix de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i de la Intersindical de Madrid, de les CC.OO. de Barcelona, líders obrers del Baix Llobregat i delegacions d'Aragó, de Múrcia, de Huelva, Burgos, les Illes, la Rioja, Santander, Navarra.

Marcelino Camacho obrí la sessió assenyalant, amb molta raó, les limitacions imposades a la convocatòria pel fet de la seva clandestinitat. La negativa del govern provocà, efectivament, moltes dificultats; obligà a reduir "a una quarta part el nombre de delegats", els quals hagueren de celebrar la trobada en unes condicions dramàtiques d'incomoditat i calor. Tot plegat, junt amb la impossibilitat de controlar totalment la representativitat d'alguns dels assistents, contribuí a arrufar els ànims,en alguns moments, i a transformar el que hagueren hagut de ser debats seriosos i responsables en un guirigall de crits i estirabots. Prevalgué, de totes maneres, el criteri i la serenitat d'una amplíssima majoria dels delegats que donaren suport als informes presentats per la taula sobre la unitat sindical i el procés d'anada cap a un congrés constituent -informe que fou llegit per Ariza- i elegiren un nou secretariat de les CC.OO. de l'Estat espanyol de 27 membres, entre els quals estan presents, per Catalunya, Armando Varo, acomiadat de SEAT, i Cipriano García.

Camacho ja parlà, en la intervenció inicial, de les dues qüestions que serien objecte de contestació per part de la minoria a la qual ens hem referit. De "la unitat sindical en la llibertat" -a la qual la minoria contraposà "sindicat únic"- i d'"iniciar el camí cap al congrés sindical constituent", fórmula ben diferent de la que sostenien uns 50 o 60 assistents, que propugnaven crear el sindicat des d'ara mateix i "demanar a la UGT i a USO que es dissolguin i s'incorporin en un sindicat únic de tots els treballadors". (sic).

Abans que s'expressés aquesta posició minoritària, Camacho ja assenyalà els perills que comporta una concepció sindical tan estreta i mecànica. "Si entenguéssim que els bons són ja un carnet d'una central sindical -digué Camacho- aniríem a afegir una sigla més al panorama sindical." La immensa majoria dels delegats eren conscients que, com diria un d'ells en un moment del debat, "transformar, des d'ara, CC.OO. en un sindicat més és fer el joc a la patronal, al govern i als altres corrents sindicals que ens qualificarien immediatament de central comunista". I la majoria coincidí amb aquesta via unitària que passa per reforçar els acords amb UGT i USO a efectes de mobilitzacions i per la convocatòria d'un congrés constituent que només es podrà realitzar en un marc de llibertats, però que s'ha de preparar des d'ara mateix i en el qual CC.OO. ha d'interessar els mils de milers de treballadors que constitueixen el moviment obrer de l'Estat espanyol. En aquest sentit, la consideració que va fer en Camacho del bon de CC.OO. com a un "precarnet" fou molt ben acollida, ja que tothom coincidia -en aquest punt no hi havien discrepàncies- en la necessitat de reforçar i consolidar les Comissions Obreres. S'arribà a parlar, àdhuc, sense que es prengués cap resolució al respecte, de la possibilitat d'anar cap a un congrés de les CC.OO., en la perspectiva del congrés sindical constituent.

Es absolutament impossible reproduir el contingut de les altres ponències i encara menys recollir les aportacions de les intervencions que es produïren durant més de cinc hores de debat. Per raons d'espai només podem apuntar algunes de les consideracions més importants fetes pels homes de CC.OO. sobre la situació actual i les perspectives del Moviment Obrer. Nicolàs Sartorius fou l'encarregat de caracteritzar la situació política i ho va fer des del punt de vista de classe que correspon a CC.OO. Presentà la caiguda del govern Arias-Fraga com "una victòria del poble espanyol i de la classe obrera i de les seves lluites per rebutjar el continuisme franquista disfressat sota el llenguatge reformista". Parlà de Coordinació Democràtica "que ha jugat un gran paper com a alternativa real de poder", però matisà que "les CC.OO. hauríem preferit una posició més clara enfront del reformisme". Finalment, cal destacar que insistí un cop més en la maduresa de les CC.OO. "disposades a obrir un diàleg amb totes les forces -l'exèrcit inclòs- disposades a acceptar el restabliment de les llibertats". I, pensant en la propera tardor -que tots els delegats van qualificar de calenta-, afirmà que Comissions Obreres no entraria mai en un pacte social i que la classe obrera no acceptaria un pla d'estabilització com el que està preparant el segon govern de la monarquia amb el suport de la gran banca.

Ens cal destacar també la intervenció que va fer, cap al final de l'assemblea, Cipriano García sobre "les Comissions Obreres, les nacionalitats i les regions de l'Estat espanyol". Assenyalà "la necessitat que la classe obrera encapçali la lluita per les llibertats democràtiques" i va llençar un seguit d'idees que estan discutint-se dins de les CC.OO. de les diverses nacionalitats de l'Estat en el sentit que èl procés d'anada cap al sindicat constituent tingués una expressió primera a cada nacionalitat, en la perspectiva d'una estructuració federal del futur sindicat de treballadors de tot l'Estat "els quals -digué Cipriano García- no han caminat mai pel camí del nacionalisme burgès sinó pel de la solidaritat de tots els treballadors de l'Estat espanyol".

Cartell del 40 aniversari fet pels companys de Sabadell.

sobre unes declaracions del senyor tarradellas

La unitat de l'oposició democràtica espanyola és vital per a Catalunya

El diari "Avui" del 7 de juliol incloïa unes declaracions del President de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas, que no compartim en alguns dels seus apartats.

Desaprovem especialment la seva opinió pel que fa a les relacions de l'oposició democràtica de Catalunya amb la del conjunt espanyol, opinió que contradiu les bases programàtiques del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya.

El Sr. Tarradellas diu, a l'"Avui": *"Les nostres intervencions a la política espanyola solen acabar en desastres. Per això no m'agrada que el Consell o l'Assemblea es deleixin per negociar amb els organismes unitaris de Madrid, en els problemes dels quals participem, però que no tenen els nostres problemes específics."* I, més endavant: *"Els nostres partits no han de dialogar ni amb els partits espanyols ni amb els organismes unitaris espanyols, perquè ells tenen els seus problemes, però no tenen els nostres."*

Com se sap, a les bases constitutives del CFPC, datades el 23 de desembre de 1975, es diu que (el Consell) *"participarà d'una manera activa en la recerca d'una entesa democràtica a nivell de tot l'Estat espanyol i propiciarà la constitució d'un sol organisme amb el qual poder pactar en nom de Catalunya."*

Pel que fa a l'Assemblea de Catalunya, en el quart punt del seu programa proclama que un dels seus objectius és *"La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica"*.

Hi ha, per tant, una visible divergència entre l'orientació establerta per les plataformes unitàries catalanes i la que preconitza el Sr. Tarradellas que esdevé un factor de distorsió i de fre per a l'activitat de l'oposició catalana.

El Sr. Tarradelles recorda a "Avui" que Catalunya té *"...una Constitució, la vigència de la qual pot aconseguir-se amb la simple derogació d'una disposició de molt poca categoria legal"*.

El President de la Generalitat a l'exili no diu com ho hem de fer per aconseguir aqueixa *"simple derogació"*. Però és evident que no serà de l'actual govern ni per concessió graciosa del Sistema llegat per Franco "lligat i ben lligat", sinó com a conseqüència de la ruptura democràtica.

Sense ruptura no hi haurà restitució de l'Estatut del 32 ni autogovern del poble català. I la ruptura només podrem assolir-la lluitant conjuntament amb els altres pobles d'Espanya.

En conseqüència, els partits i les institucions unitàries catalans han de ser promotors actius de la unitat de l'oposició espanyola. En primer terme, perquè hi hagi ruptura com més aviat millor. I en segon lloc, per tal de garantir que el canvi democràtic satisfarà les aspiracions nacionals de Catalunya, garantia que anirà lligada, en una mesura o altra, a la participació de Catalunya en els futurs òrgans democràtics de poder d'àmbit estatal.

Aquesta actitud ofensiva des de Catalunya per cercar la unitat d'acció dels demòcrates de tot Espanya i per elaborar una alternativa de govern és particularment urgent després de la formació del gabinet Suárez. Tothom coincideix que és un govern més feble que l'anterior, al qual hom pot arrencar concessions importants i obligar-lo a acceptar la negociació per tal d'arribar a la ruptura pactada.

Però això s'esdevindrà així si empenyem tots plegats, a Catalunya i a tot Espanya.

LA XVIII PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La setmana per l'Amnistia del 5 a l'onze de juliol, convocada per Coordinació Democràtica a nivell de l'Estat espanyol i, a Barcelona, per l'Assemblea de Catalunya, ha constituït, malgrat les prohibicions governamentals a Madrid i Barcelona, la mobilització ciutadana, coordinada, més important d'aquests anys.

Les impressionants manifestacions de Bilbao, València, Sevilla i tantes altres ciutats, amb centenars de milers de persones; els centenars de milers que foren brutalment dispersats a Madrid, Barcelona i altres indrets, plantegen, amb la força d'una exigència immediata de l'aclaparadora majoria dels espanyols, la promulgació d'una AMNISTIA TOTAL, SENSE EXCLUSIÓ DE CAP MENA. per a tots els presos i exiliats polítics i, amb ella, l'AMNISTIA LABORAL, l'amnistia per a tota mena de sancions per motius d'una actuació democràtica, antifranquista.

En la seva XVIII sessió, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, de més a més de refermar la seva posició expressada en el "MANIFEST PER LA RUPTURA", ha denunciat la política repressiva del règim i la mort de Begoña Menchaca en el curs d'una manifestació pacífica per l'amnistia i ha assenyalat que el primer pas per al restabliment de les llibertats és la consecució d'una AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS. L'Assemblea de Catalunya reconeix la República Arab Sahariana Democràtica i denuncia l'acord tripartit d'Espanya, Marroc i Mauritània. Expressa el seu suport a la "Marxa de la llibertat" i crida a participar a la seva jornada final que serà a Poblet.

La Comissió Permanent ha denunciat la prohibició de la manifestació pacífica per l'amnistia del dia 11 d'aquest mes i *CONVOCA UNA NOVA MANIFESTACIÓ PER L'AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS, PER AL PROPER DIA 23 DE JULIOL*. Ja ha estat demanada oficialment.

La Permanent ha constituït una comissió per a la celebració unitària de l'onze de setembre. Finalment, ha pres els corresponents acords que presentarà a la segona reunió autoconvocada de les instàncies unitàries de l'Estat espanyol.

El PSUC dóna un ferm suport a tots els acords de la XVIII Permanent, que fa seus, i, en particular, convoca tots els seus militants i simpatitzants a participar i fer participar el major nombre de persones a la manifestació del 23 de juliol, per l'AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS.

Per al dia 11 de juliol la Joventut Comunista de Catalunya havia organitzat la *I Festa de la Joventut*, a celebrar als voltants de Castellterçol, per tal de commemorar el seu sisè aniversari. Quan ja estaven reunits més de 3.000 joves, la Guàrdia Civil va interrompre el dinar i els actes programats i va obligar els reunits a marxar del lloc i anar a peu alguns quilòmetres fins a trobar els autocars, estacionats al poble.

LA JOVENTUT COMUNISTA DENUNCIA

El Comitè Executiu de la JCC ha fet un comunicat de premsa en el qual denuncia aquesta repressió i referma el compromís de la JCC de lluitar per la llibertat. Alhora, denuncia la violència contra la *Marxa de la Llibertat*, contra la manifestació per l'amnistia del dia 11 a Barcelona i els fets de Santurce.

CAP A LA TARDOR CALENTA

ELS CARTERS, VULCODISA, GEPLASCA I EL METALL DE MANRESA I SABADELL EN LLUITA

L'estiu calorós presagia una tardor calenta. Les lluites obreres i populars giren a l'entorn de reivindicacions cada cop més insatisfetes. Mentre l'amnistia laboral no es veu per enlloc, el cost de la vida arriba a xifres escandaloses i el sistema de solució dels conflictes continua sent el de sempre: garrot en lloc de dialeg.

La ineptitud del govern reformista -es digui Arias o Suárez- per a resoldre els greus problemes dels treballadors i dels ciutadans en general és, moltes vegades, com una provocació que posa en peu de lluita la gent. L'oblit en què el govern ha tingut i continua tenint aquests ciutadans de tercera que són els carters, i que ha provocat una de les més fortes i estructurades lluites a nivell nacional, n'és un exemple. Hauríem de parlar de Telefònica per trobar-ne un precedent pròxim.

Però la situació dels carters és molt més greu. A un treball esgotador s'uneix un salari baix (5.300 pessetes setmanals de promig) i unes pèssimes condicions en l'estabilitat en el lloc de treball. Els contractes d'interins es prolonguen, alhora que se'ls nega el dret a sindicar-se ni tan sols en aquest simulacre de sindicat que tenim aquí. Això dóna encara més relleu a la lluita que han sostingut, lluita per les seves reivindicacions pendents -mol tes i greus- i en solidaritat amb els seus companys de Madrid detinguts.

Els carters, no obstant, han demostrat que el sindicat són ells.Sense benedicció vertical han coordinat una lluita a nivell de tot l'Estat espanyol de més d'una setmana de durada, i amb el fort suport dels Sindicats de Comunicacions europeus, que ha estat fonamental per impedir la militarització dels seus companys.

Aquesta lluita posa de manifest, entre moltes altres coses, la imperiosa necessitat d'un sindicat de funcionaris. La idea del funcionari d'èlite assegut en una poltrona d'un despatx ministerial -d'altra banda molt real i també amb molts problemes i reivindicacions pendents- té poc a veure amb el carter, el policia municipal, etc. Per a aquests, l'exigència d'un sindicat que defensi els seus interessos immediats és fonamental.

No sembla, doncs, que l'estiu a quasi 40 graus refredi els ànims. Al Baix Llobregat, una empresa de la goma de més de 200 treballadors, "Vulcodisa", porta més de quatre setmanes de vaga. Aquests treballadors es mobilitzen per les seves reivindicacions (6.000 pessetes d'augment lineal, setmana de cinc dies, etc.) i en solidaritat amb els treballadors de "Motor Ibèrica" i "Ceràmiques Martorell". S'ha mobilitzat tota la plantilla i les famílies, ja que les dones i els nens de molts dels treballadors participen en concentracions davant l'empresa.

Aquesta incorporació dels familiars (seguint l'exemple recent de les valentes dones de "Motor Ibèrica") i dels veïns a les lluites s'ha posat també de manifest en el tancament protagonitzat per 53 treballadors de "Geplasca" dins de la fàbrica, en defensa del seu lloc de treball amenaçat per un expedient de crisi provocat per l'empresa. Han comptat amb l'inestimable ajut de la solidaritat del barri de l'Almeda i de tot Cornellà.

D'altra banda, la situació del conflicte inacabat de "Motor Ibèrica",dels convenis del Metall de Manresa (que ha coincidit amb la lluita de "Lemmerz", de 640 treballadors, pel seu propi conveni) i de Sabadell, és explosiva. Potser la patronal, curta de vista, creu que el temps corre al seu favor.La tardor arribarà, i els problemes pendents saltaran amb més força.¿O creu algú que els carters que han tornat a treballar enganyats o obligats per la policia han quedat satisfets?

ANTONI FERRER

LA MARXA DE LA LLIBERTAT

La *Marxa de la llibertat* continua malgrat tot. I tot és l'esforç rabiós i desesperat del govern per desfer-la. No escatimen mitjans, ni brutalitats. Una mobilització de centenars i centenars de guàrdies civils per diverses comarques, detencions, cops, multes, escorcolls, interrogatoris sense com va ni com ve i tot el que vulgueu. Però la *Marxa* va endavant. Cal treure's el barret davant de la fermesa i constància dels qui la fan possible, dels qui, malgrat la repressió, continuen *caminant per la llibertat*, que és *caminar cap a la llibertat*. La *Marxa* encarna l'anhel del poble de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya, l'anhel d'alliberament de milions d'homes, i dones que volen girar, d'una vegada, el full de 40 anys de feixisme de la nostra història.

Partits polítics d'oposició, organismes unitaris, associacions, han protestat per la repressió contra la *Marxa* aquests dies. *L'Assemblea de Catalunya*, en un comunicat del Secretariat de la Permanent del 5 de juliol, crida el poble de Catalunya a expressar la solidaritat amb els represaliats i a protestar enèrgicament i renova el seu suport a la *Marxa* i la seva crida a participar-hi. *Justícia Democràtica de Catalunya* diu que *"aquesta marxa és l'expressió de les justes aspiracions del nostre poble que es concreten en les peticions de Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia"* i que no hi ha hagut altres alteracions de l'ordre públic *"que les protagonitzades per les forces que han de tenir al seu càrrec la missió de guardar-lo"*.

Els primers dies de la "Marxa", a L'Escala, els civils empaiten els manifestants fins a la platja. A la dreta, veiem com els guàrdies detenen el captaire de la Pau Garcia Fària.

Justícia Democràtica defensa la legalitat de la *Marxa* i diu que *"la pretesa il.licitud, merament formal, de la Marxa de la Llibertat deriva només d'una prohibició governativa dictada a l'empara d'una legislació antidemocràtica"*. Finalment, s'adreça a tots els jutges dels partits judicials per on ha de passar la *Marxa* perquè es neguin a col.laborar en les mesures policíaques que vulguin impedir, dificultar i, al capdavall, sancionar *"aquesta manifestació del poble de Catalunya a favor de la democràcia i de la llibertat"*.

Amb el suport de tothom, la *Marxa de la llibertat* ha de prosseguir. Fem-la prosseguir!

ACTES COMMEMORATIUS

per la llibertat d'informació

Noranta periodistes van assistir, el passat dia 8, a un dinar organitzat pels companys del Partit que treballen en el camp de la comunicació. Fou un fet insòlit que un nombre tan elevat de professionals de la informació acudiren a una trobada política, per participar al 40 aniversari del PSUC, junt amb els militants periodistes i tres membres de la direcció, Josep Solé i Barberà, Miquel Núñez i Jordi Solé-Tura. En Solé i Barberà va ser qui va recordar, en un breu parlament, els trets essencials de la història del PSU de Catalunya. Va posar especial èmfasi en la lluita constant per la llibertat d'expressió.

Un periodista va llegir una declaració elaborada col.lectivament pel comitè de mitjans de comunicació, de la qual reproduïm els següents extractes:

"...Entenem que la llibertat d'informació suposa: en primer lloc el dret inalienable del poble de Catalunya de disposar de mitjans informatius en la seva pròpia llengua. El dret de tots els grups socials a tenir accès als mitjans informatius privats o estatals. El dret de totes les organitzacions socials, sindicals i polítiques a fundar i mantenir els seus òrgans d'expressió i difondre les seves idees. I la supressió absoluta de qualsevol tipus de trava a la informació, especialment la censura i les arbitrarietats de l'Administració."

D'altra banda, la declaració afirma que *"no tindria sentit parlar de llibertat d'informació sense el control social dels mitjans de comunicació de masses"*. Ço que suposa, diuen els companys periodistes, *"l'existència d'instruments jurídics que permetin als usuaris dels mitjans informatius defensar la veracitat de la informació, la participació dels treballadors de cada mitjà, sense distinció de categories, en l'orientació i gestió del mateix i el reconeixement i l'aplicació de la clàusula de consciència per als periodistes"*. Entenen també que, en un futur democràtic, *"els mitjans que estan actualment en mans de l'Estat -especialment la ràdio i la televisió- hauran de ser autèntics mitjans públics i hauran de ser controlats i gestionats tant pels representants del poble lliurement escollits com pels treballadors d'aquests medis"*. Finalment, la declaració acaba amb una crida a totes les forces socials i polítiques *"per emprendre ja des d'ara una nova gran ofensiva per la llibertat d'informació"*.

MITING CENTRAL DEL PSUC

25 de juliol, a les 16 hores, a MAS ROGER, Pont du Tech, carretera d'Argelès a Saint Cyprien. Recinte i instal.lacions facilitats per la Federació dels Pirineus Orientals del Partit Comunista Francès.

ORADORS: Gregori López Raimundo, secretari general, i Pere Ardiaca, del C.E.

Intervindrà Santiago Carrillo. Salutació de la Joventut Comunista.

RECITAL DE CANÇONS PER:
Raimon, Lluís Llach, Pi de la Serra, Mª del Mar Bonet i Ovidi Montllor.

L'acte serà presidit per Henri Costa, Secretari Federal del PCF.

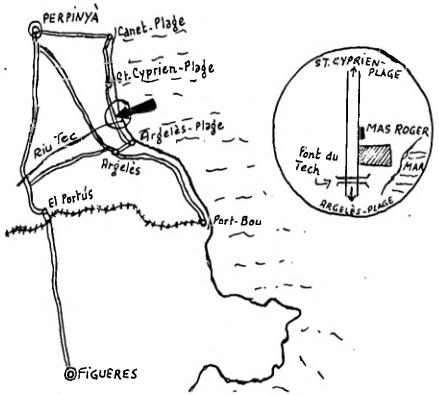

Venda de menjar i begudes. ENTRADA LLIURE. Obert des de les 10 del matí.

revetlla festiva a la l'escola d'estiu

De totes les iniciatives que han brotat arreu del Partit per a commemorar el 40 aniversari de la fundació del PSUC, cal destacar-ne una, pel seu abast i per la imaginació que presidí la seva organització. Ens referim al míting, seguit d'una memorable revetlla que tingué lloc a l'Escola d'Estiu el dia 11. El míting, organitzat pels ensenyants del PSUC, fou un èxit total. Unes tres mil persones, gairebé totes matriculades a l'Escola d'Estiu, omplien de gom a gom la sala d'actes per escoltar els companys Jordi Solé-Tura, Alfons Comín, Miquel Núñez i una companya dirigent obrera de SEAT. La demanda d'una "amnistia sense exclusions", la crida als cristians per la seva incorporació a la lluita per la llibertat i el socialisme i per la seva presència a les files del Partit, l'exaltació del paper de la dona treballadora en les lluites obreres, i la denúncia dels abusos del poder -"de qualsevol tipus de poder, àdhuc en un futur democràtic i socialista", precisà en Miquel Núñez- foren acollits amb aplaudiments continuats i amb els crits, que ja comencen a ser el pa de cada dia, de "visca el PSUC" i "llibertat, amnistia, estatut d'autonomia".

La festa, en forma de revetlla tradicional, fou una aportació excepcional. De tres a quatre mil mestres i altra gent cantaren i ballaren, durant més de dues hores, a l'aire lliure, sota enormes pancartes i cartells del 40 aniversari i al so de l'orquestra de Rudy Ventura i la seva trompeta, acompanyats de dos actors de teatre que feien, i molt bé, d'animadors de la trobada. "Això sembla impossible", comentava un vell militant que no s'atrevia a sumar-se a la munió que serpentejava per la pista amb un seguit de punys enlaire. Però ho va ser. Per la imaginació i audàcia dels companys ensenyants. Com pot ser-ho a qualsevol barri o centre públic. I fent-ho encara millor. Intentant que no s'acabin tan aviat la coca i el xampany. Des de "Treball", saludem aquesta iniciativa i anem pensant en una festa del periòdic per a la tardor.

DEL 40 ANIVERSARI

un primer balanç

ELS MÍTINGS

Som encara a meitat de juliol i ja el nostre 40 aniversari s'ha convertit en un veritable esdeveniment popular. Només cal llegir els diaris de les darreres setmanes per adonar-se del gran ressò obtingut per l'activitat, d'altra banda intensa, del Partit.

Primer fou l'inoblidable míting de TERRASSA. De seguida van sorgir a gran nombre de poblacions, arreu del país, iniciatives similars enllaçant perfectament amb la política d'imposar la presència pública del PSUC. En el curs d'unes setmanes, els actes programats, al principi reduïts o presentats híbridament, s'han transformat en mítings de masses convocats obertament pel PSUC.

Els mítings de CORNELLÀ, MANRESA, LLEIDA, dels quals parlàvem al número anterior, els de SANT FELIU, MOLINS DE REI, l'ESCOLA D'ESTIU i HORTA, celebrats posteriorment, són ja veritables fites en la llarga lluita per la llibertat. Les convocatòries frustrades de MATARÓ, del míting central del Partit a la Monumental i dels actes programats a SANTA COLOMA, SANT ANDREU, el de BARCELONA al Palau dels Esports, els del Palau dels Congressos i del Parc Güell, tots ells prohibits, han demostrat un cop més la radical incapacitat dels reformistes per reformar allò que és irreformable.

Els mítings celebrats fins ara ens permeten, però, posar en relleu alguns fets importants:

1) La capacitat de convocatòria del PSUC. Quin altre partit, del règim o de l'oposició, és capaç avui per avui de convocar en un mes de 10 a 20 mítings i omplir cada vegada el local de gom a gom? Una peculiaritat dels mítings del nostre partit és que destaquen els dirigents de cada localitat o barriada, posant de manifest la inserció del PSUC en la realitat social i la preparació política dels seus quadres.

2) Malgrat els 37 anys de silenci i les condicions imposades per Governació, no s'ha produït ni el més petit incident.

3) L'actitud d'algunes autoritats i de determinats sectors de la burgesia, que veuen en el PSUC una força madura amb la qual cal comptar, i mostren per això una notable predisposició al diàleg i la negociació.

Fóra suficient la constatació d'aquest fet per rebatre tots els arguments d'unes Corts ferides de mort que pretenen d'excloure els partits comunistes de la vida política del país.

40 ANYS DE LLUITA

Un partit que va de llunyi i que va mes llunyi encara

Han aparegut ja les edicions en català i en castellà del número extra de "Treball" amb motiu del 40 aniversari.

FESTES, PANCARTES, CARTELLS, FULLS, INTENSIFICAR EL RECLUTAMENT.

Però, amb prohibicions o sense, el PSUC va celebrant el seu aniversari amb una força i un entusiasme que desborden totes les previsions. Dia a dia s'han anat succeint les accions d'afirmació o de presència del Partit. Des de les revetlles populars fins a la col.locació de pancartes als llocs més inversemblants. Des dels mítings improvisats i les pintades i cartells, fins al repartiment de propaganda en mà al carrer.

Si el subministre dels materials de propaganda hagués estat més àgil, l'efecte hagués estat encara més espectacular. Cartells, octavilles, tríptics, número extra de "Treball", opuscle de Gregori López Raimundo: tot ha estat útil i, alhora, insuficient. Cal pensar, però, que l'aniversari no s'haurà acabat el juliol, que cal reprendre l'activitat el setembre, amb les reedicions previstes dels materials centrals i amb tota mena d'iniciatives de les organitzacions de base.

Aquesta activitat està multiplicant els vincles del Partit amb les masses i prepara les condicions per a una intensificació del reclutament. Cada organització ha de plantejar-se ara molt seriosament aquest objectiu.

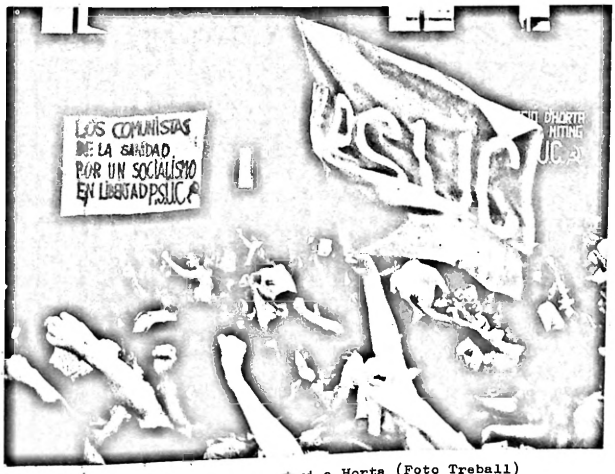

Míting del 40 aniversari a Horta (Foto Treball)

XI Escola d'Estiu

CAP A UNA NOVA ESCOLA PÚBLICA

La importància objectiva de l'Escola d'Estiu, quan ja hem arribat a l'onzena edició, no neix dels actes paral.lels, ni de les manifestacions més o menys arbitràries de les forces polítiques que hi són representades. El pes de l'Escola d'Estiu el donen els set mil mestres que hi assisteixen, malgrat la xafogor gairebé insuportable, malgrat el cansament de finals de curs. Mestres conscients del seu ofici, que volen perfeccionar els coneixements i les tècniques adquirides, que lluiten per posar-se al dia quant a moviments pedagògics, bibliografia, experiències escolars poc conegudes, etc. En aquest sentit, cal saludar i agraïr als organitzadors de l'Escola, la institució "Rosa Sensat" i el col.legi de llicenciats, perquè han fet possible una vegada més, superant també tots els rècords anteriors, que l'Escola d'Estiu fos aquesta defensa viva de l'escola democràtica i catalana, el lloc on els mestres de Catalunya i de tot l'Estat espanyol es preparen per acomplir més conscientment la seva tasca.

A la X Escola d'Estiu, de 1975, va aparèixer una declaració importantíssima, potser incompleta encara, sobre la Nova Escola Pública, que va esdevenir text de referència per a tots els debats sobre la democratització de l'escola al nostre país. Aquest any es tractava de definir no els principis sinó més aviat les mides concretes per avançar cap a aquesta nova escola pública.

Els debats han donat lloc a unes conclusions, publicades ja a la premsa diària, que es poden resumir breument així:

1. La Nova Escola Pública només és possible en una situació de canvi democràtic, pel qual lluita el poble de Catalunya segons les directrius unitàries de l'Assemblea de Catalunya definides en els seus 4 punts.
2. La planificació educativa ha de ser decidida amb el control i la participació directes de totes les forces socials populars. L'escola ha de ser pública, nacional catalana i gratuïta.
3. El dret de tothom a l'educació ha de ser efectiu en igualtat de condicions, i han de compensar-se escolarment les deficiències culturals atribuïbles al medi de l'infant. Pluralisme ideològic i llibertat d'ensenyament; aconfessionalitat. L'escola ha d'estar relacionada amb el seu context social.
4. La gestió de l'escola ha de recaure en el Consell de l'Escola, format per representants del personal docent i no docent, associació de pares i alumnes. Els Consells d'Escola es coordinaran a nivell territorial en un Consell Escolar de barri, comarca o municipi.
5. L'Escola és concebuda com un canal de promoció individual i col.lectiu de tota la població. Ha de desenvolupar activament totes les possibilitats del noi i de la noia, sense discriminacions de sexe.
6. Cal replantejar la formació del professorat a les Normals i implantar nous plans d'estudi d'acord amb la política educativa general. Cal introduir el fet nacional català en els continguts i fer que la llengua vehicular sigui el català, tot tenint en compte la llengua castellana degut a la situació actual.
7. Cos únic d'ensenyants i sindicat dels treballadors de l'ensenyament.

Sense entrar a examinar detalladament aquesta declaració, l'abast polític de la qual és visible a simple vista, farem només esment de l'episodi més conflictiu en els debats. L'assemblea, per una majoria escassa (595 contra 526 amb 79 abstencions), va rebutjar el plantejament moderat fet en el projecte inicial sobre l'escola privada i va aprovar una esmena més radical, que diu: "...desaparició de l'escola privada. Cal, doncs, crear les condicions per tal que les actuals escoles privades de diferents sectors es transformin en noves escoles públiques.

Els comunistes del PSUC van votar contra l'esmena. Per què? Perquè, tot i ser partidaris decidits de l'escola pública, considerem que la via per implantar-la no ha de ser la imposició administrativa, sinó l'expansió ràpida de les construccions escolars i del nombre de mestres del sector públic, fins a aconseguir que aquest *superi* el sector privat i el vagi fent superflu. En aquest procés, és indispensable que hi hagi una política educativa de clara *prioritat* (financera i de tot tipus) a favor de l'escola pública. Però no es pot ignorar l'existència d'un amplíssim sector privat -sobre tot a Catalunya i més encara a Barcelona- que cal reconvertir amb molta cautela per tal de no crear ni un col.lapse educatiu ni un problema polític que donaria armes a la dreta.

No podem predir com es plantejaran les coses al moment de la ruptura democràtica. La crisi econòmica de l'escola privada és tan greu i empitjora tan de pressa que les coordenades poden canviar en poc temps. Però estem convençuts que no hi ha solucions de "vareta màgica" i estem disposats a negociar solucions transitòries amb l'escola privada que permetin una adaptació paulatina de l'aparell escolar a la nova situació. Tot i oposar-nos completament a les subvencions per la privada, estem disposats a acceptar subvencions transitòries (en forma de concerts, amb obligacions recíproques, per exemple) per tal de no deixar cap nen sense escola ni un sol dia.

D'altra banda, l'escola privada, al nostre entendre, tindrà dret a existir, sempre que sigui pagada de la butxaca de l'usuari. En condicions així, esdevindrà encara més classista, però serà un reducte cada cop més reduït.

Reivindicar avui la desaparició administrativa de l'escola privada equival a obrir el camí a enfrontaments estèrils i perniciosos entre sectors populars que haurien d'anar units tant en la solució del problema escolar com en la consolidació de la democràcia. Equival a fer de la qüestió escolar un tema de divisions com ho fou -salvant les distàncies- la qüestió religiosa durant la II República.

No es pot ignorar la base real d'exasperació que hi ha entre molts mestres privats degut a les pèssimes condicions laborals i salarials en què treballen i a l'actitud tancada de la patronal en els darrers conflictes. Però contrauen una greu responsabilitat els grups polítics que, valent-se d'aquest justificat malestar, alimenten actituds crispades de resultats contraris als desitjables.
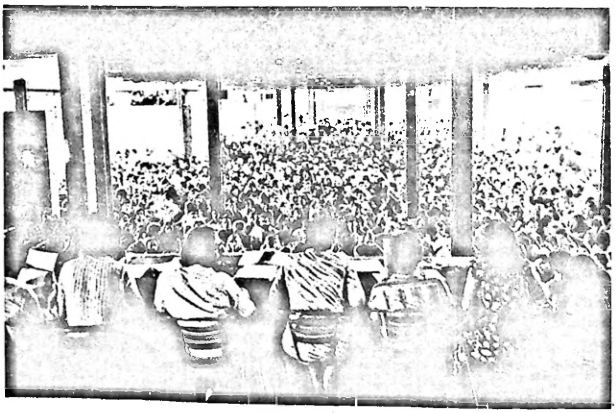
Els comunistes, conscients que aquí hi ha una batalla política important, en la qual el "Consell Català de l'Ensenyament" pren posicions contràries a les nostres, continuarem defensant els nostres punts de vista per tal que s'imposin criteris de bon sentit polític favorables, en definitiva, a les forces del progrés.